

Predmet: *Bratunac - Suha*

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 8/18

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SRJ

Okrivljeni: Jovan Novaković

Tužilaštvo za ratne zločine: Svetislav Rabrenović

Branilac: adv. Nikola Ristović

Sudsko veće: sudija Vladimir Duruz, predsednik veća
sudija Snežana Nikolić Garotić, članica veća
sudija Zorica Avramović, članica veća

Glavni pretres 16. 7. 2024.

Sudsko veće je na današnjem glavnom pretresu postupalo u izmenjenom sastavu. Zbog promene člana sudskog veća pretres je počeo iznova. Optuženi Jovan Novaković se izjasnio da nije kriv. U ponovljenom uvodnom izlaganju Tužilaštvo i odbrana su se izjasnili da ostaju pri dokaznim predlozima koje su izložili na pripremnom ročištu. Odbrana je odustala od ispitivanja dva svedoka – Slobodana Kosanića i Milisava Simića.

Ispitivanje svedoka Mustafe Musića

Svedok odbrane Mustafa Musić, meštаниn Suhe i komšija Jovana Novakovića, naveo je da je u prvoj polovini maja 1992. godine sve do 7. ili 8. maja radio na ciglani u Bratuncu. U to vreme među stanovništvom Bratunca širile su se priče o ratnim dešavanjima u Zvorniku i Bijeljini, kao i priče da će doći vojne formacije „Beli orlovi“, „Arkanovci“ i „Šešeljevci“. Narod je počeo da se komeša jer su mislili da će rat doći i do Bratunca. Svedok je naveo da je 8. ili 9. maja počelo pucanje. Stanovništvo je krenulo da beži i da se krije po šumama i gajevima. Musić je video kako skupljaju narod na igralištu, ali nije video ko to radi. Napomenuo je da je igralište 500 metara udaljeno od njegove kuće. Zajedno sa ocem, majkom i par komšija sakrio se u šumu. Tu su proveli tri noći. Njegova majka je odlazila kući po hranu. Musićeve prve komšije, dvojica meštana srpske nacionalnosti, od kojih se jedan zvao Stevo, znale su gde se oni nalaze i došli su do njih u šumu. Rekli su im da na poslu pitaju za njega, kao i da će vojska doći do njih i da će ih „hapsiti, ubijati“. Takođe su im rekli da će njegove roditelje i komšije izvesti, a da on treba da ode kod Jovana Jove Novakovića jer on hoće da ga izbavi. Pored prvih komšija, do šume gde su se krili je došao i Peđa Novaković, sin Jovana Novakovića, koji mu je rekao da ujutru u osam sati izađu i šume i da će ih on sprovesti do autobusa za Kladanj, a njega gde on hoće. Ujutru je šofer iz ciglane došao autom po njega. Svedok je pitao da li njegov komšija Mirsad Smajlović može da pođe sa njim, što su mu dozvolili. Autom su prebačeni u garažu Jovana Novakovića. U garaži su se, pored svedoka, Smajlovića i optuženog, nalazili i Slavko, brat Jovana Novakovića, i njihov zet, koji je bio u policijskoj uniformi. Nije video da li su bili naoružani, a Jovan Novaković i njegov brat su bili u civilnoj odeći. Optuženi je rekao svedoku da oseća potrebu da mu pomogne jer je iz „dobre familije“. Svedok je naveo da je Jovana Novakovića znao kao komšiju, ali da se nisu družili. Kada je Novaković pitao svedoka gde želi da ide, on mu je rekao da hoće da ide kod svoje žene i sestre, koje su već u aprilu 1992. godine otišle iz Bratunca na jug Srbije. Po svedoka i Smajlovića je došao kamion iz ciglane, koji je bio natovaren paletama i blokovima, pa je izgledao „kao bunker iznutra“. Svedok misli da su 13. maja otišli iz Bratunca. Dovezli su ih do mesta Polom, odakle su čamcem preko Drine prešli u Srbiju. Svedok je objasnio da nije više u kontaktu sa Mirsadom Smajlovićem.

Naveo je da zna da je nakon 10. maja 1992. godine muslimansko stanovništvo Bratunca proterano. Jedni su odvedeni u OŠ „Vuk Karadžić”, a drugi prebačeni u Kladanj. Naveo je i da bi i on verovatno bio proteran da ga optuženi nije izveo. Svedok je izjavio da je čuo tek nakon rata da je muslimansko stanovništvo davalo izjave o lojalnosti.

Sledeći glavni pretres je zakazan za 18. septembar, sa početkom u 15.30 časova.